

Zadeva C-137/19

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

20. februar 2019

Predložitveno sodišče:

Conseil d'État (Belgija)

Datum predložitvene odločbe:

31. januar 2019

Pritožnik:

B. M. O.

Nasprotna stranka v pritožbenem postopku:

État belge

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF.
(Državni svet, oddelek za upravne spore)**

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) [administrativne navedbe]

I. Predmet tožbe

1. Oseba B. M. O. je 8. marca 2018 vložila kasacijsko pritožbo zoper sodbo [...] (ni prevedeno) Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci) z dne 31. januarja 2018 v zadevi 154.068/III.

[...] (ni prevedeno)

2. [...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

3. [...] (ni prevedeno) [Procesne navedbe]

IV Koristna dejstva za preučitev zadeve

4. Iz ugotovitev v izpodbijani sodbi izhaja, da je v odgovoru na drugo vlogo za izdajo vizuma za združitev družine, ki jo je pritožnik 9. decembra 2013 vložil na belgijskem veleposlaništvu v Dakarju, nasprotna stranka to zavrnila 25. marca 2014 na podlagi člena 10b(3) zakona z dne 15. decembra 1980 o vstopu na ozemlje, prebivanju, nastanitvi in odstranitvi tujcev (loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers), kot je veljal takrat, ker je tujec uporabljal neresnične ali zavajajoče informacije ali lažne ali ponarejene dokumente oziroma uporabil goljufijo ali druga odločilna nezakonita sredstva, da bi pridobil dovoljenje za prebivanje za več kot za tri mesece, za katerega je zaprosil, ker se vloga opira na rojstni list, v katerem je navedeno, da je bil pritožnik rojen 20. januarja 1996, medtem ko je njegov oče v svoji prošnji za azil v Belgiji navedel, da je bil rojen 20. januarja 1994.

Z izpodbijano sodbo je bila zaradi neobstoja pravnega interesa zavrnjena tožba za odlog izvršitve in razglasitev ničnosti, vložena zoper navedeno odločbo, pri čemer je bilo razsojeno, da tudi če se šteje, da je bil pritožnik rojen 20. januarja 1996, kot trdi v svoji vlogi, bi nasprotna stranka v pritožbenem postopku v primeru, da se razglasi ničnost in bi morala ponovno odločati, lahko le ugotovila nedopustnost vloge za izdajo vizuma, ker pritožnik, ki je presegel starost 18 let, „ne izpolnjuje več pogojev iz določb, katerih uporabo zahteva“.

V. Pritožbeni razlog

Trditve pritožnika

5. Edini pritožbeni razlog, ki ga navaja pritožnik, je očitna napaka pri presoji in kršitev členov 10(1), točka 4, 12a, 39/2, 39/56 in 39/65 zakona z dne 15. decembra 1980 o vstopu na ozemlje, prebivanju, nastanitvi in odstranitvi tujcev, [...] (ni prevedeno) členov 6, 8 in 13 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter členov 4, 5, in 8 Direktive Sveta 2003/86/ES z dne 22. septembra 2003 o pravici do združitve družine in načela enakega obravnavanja [...] (ni prevedeno), otrokove koristi [...] (ni prevedeno) in načela pravne varnosti.
6. V prvem delu izpodbijani sodbi očita pomanjkljivo obrazložitev, ker naj bi prvostopenjsko sodišče nadomestilo presojo nasprotne stranke v pritožbenem postopku s tem, ko je vnaprej presodilo, kako bi ta lahko odločila v primeru vrnitve akta v ponovno odločanje. Trdi, da bi bilo treba za ugotovitev ohranitve njegovega pravnega interesa obravnavati vprašanje, v katerem trenutku je treba presojati izpolnjevanje starostnih pogojev iz člena 10 zakona z dne

15. decembra 1980, in želi dokazati, da morajo biti ti v nasprotju s tistim, kar je odločeno v sodbi, izpolnjeni ob predložitvi vloge.

Trdi, da je nasprotna stranka v pritožbenem postopku nedvomno menila, da je pristojna, da se izreče o vsebini glede na položaj, ki je obstajal na dan predložitve njegove vloge za izdajo dovoljenja za prebivanje, ker je bil že polnoleten na dan sprejetja prvotno izpodbijanega akta, ne da bi bila odločba o zavrnitvi obrazložena s tem elementom, ter da se na upravnem sodišču ni sklicevala na pomanjkanje pravnega interesa. Opozarja, da v primeru razglasitve ničnosti začne teči nov rok, v katerem se mora organ ponovno izreči in ki je enak kot tisti, ki ga ima prvotno na voljo, in da nekako „retroaktivna razglasitev ničnosti pomeni tudi razglasitev ničnosti časa, ki je pretekel“, ter meni, da razumno ne more biti drugače v zvezi s starostjo tujca, ki prosi za dovoljenje za prebivanje, „zlasti kadar je pravica do prebivanja odvisna ravno od te starosti“, tako kot v obravnavanem primeru, ker naj bi bil ob predložitvi vloge za izdajo dovoljenja za prebivanje star manj kot 18 let.

Sklicuje se na sodbo Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci) [...] (ni prevedeno) z dne 25. februarja 2010 in poudarja, da „ker imajo kategorije oseb iz člena 10 zakona pravico do prebivanja v Belgiji in ker se jim ta pravica prizna v okviru postopka iz člena 12a zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980, se lahko šteje, da je priznanje te pravice ugotovitvene narave in da morajo biti zaradi te ugotovitvene narave postavljeni pogoji izpolnjeni ob vložitvi prošnje za priznanje pravice do prebivanja in ne do trenutka, ko se sprejme odločitev o priznanju te pravice, razen kar zadeva pogoje, ki so lahko odvisni od volje vložnika ali sponzorja, kar ne velja v primeru pogoja najnižje ali najvišje starosti [...], sicer je priznanje pravice do prebivanja prepuščeno negotovemu elementu, saj je odvisno od dobre volje uprave in njene hitrosti obravnavanja vloge“.

7. Seveda pozna sodbo Conseil d'État (državni svet) [...] (ni prevedeno) z dne 18. oktobra 2016, v kateri je ta razsodil, da je treba starostni pogoj iz člena 10(1), prvi pododstavek, točka 4, zgoraj navedenega zakona presojati „v trenutku, ko uprava odloča“, ker „ni nobenega negotovega elementa“. Člen 5(4) Direktive 2003/86 daje državam članicam na voljo rok za odločitev, ki ga poznajo tujci, ki prosijo za združitev družine. Vložniki so torej odgovorni, da pravočasno zaprosijo za dovoljenje za prebivanje, da so do izteka roka še mladoletni in imajo torej pravico do združitve družine“, vendar očita, da se pri tem stališču upošteva samo predpisani rok za odločanje o vsebini vloge za izdajo dovoljenja za prebivanje v skladu s členom 10 zakona, medtem ko naj za preučitev dopustnosti vloge ne bi veljal noben zavezujoč rok, tako da naj bi dejansko obstajal negotov element, „saj je lahko pravica do združitve družine torej odvisna samo od hitrosti uprave“. Dodaja, da je stališče Conseil d'État (državni svet) težko združljivo „z načeli, ki naj bi jih ščitil evropski zakonodajalec“, ki je, če se odstavka 1(c) in 6 člena 4 zgoraj navedene Direktive 2003/86/ES bereta povezano, „nameraval določiti kot čas preučitve merila starosti mladoletnih otrok trenutek predložitve njihove vloge za izdajo dovoljenja za prebivanje“.

8. Pritožnik se nato sklicuje na sodbi Sodišča Evropske unije z dne 17. julija 2014, Marjan Noorzia proti Avstriji (C-338/13), in z dne 12. aprila 2018, A in S proti Nizozemski (C-550/16), ki se nanašata na „časovni okvir starostnega merila za zakonce, ki so kandidati za združitev družine“, oziroma na obstoj ali neobstoj mladoletnosti, da se lahko zahteva združitev družine „državljana tretje države ali osebe brez državljanstva, ki je bil star ali stara manj kot 18 let ob vstopu na ozemlje države članice in vložitvi prošnje za azil v tej državi, vendar med azilnim postopkom postane polnoleten in se mu nato prizna status begunca“, da bi poudaril skrb Sodišča, da se zagotovi „učinkovitost prava Unije“, da se ravna v skladu z načeloma enakega obravnavanja in pravne varnosti, da „se upošteva otrokova korist, ki je glavnega pomena v okviru združitve družine, in da se prepreči, da bi lahko bil izid prošenj za združitev družine odvisen le od hitrosti uprave“.
9. Ugotavlja, da „bi zahteva, da je pogoj mladoletnosti izpolnjen tako ob predložitvi vloge za izdajo dovoljenja za prebivanje kot v trenutku, ko uprava odloča, v nasprotju s tema dvema sodbama Sodišča in sklepnimi predlogi generalnega pravobranilca [...] pomenila, da uspeh vloge ni odvisen od okoliščin, ki jih je mogoče pripisati vložniku, temveč upravnemu organu, s čimer se kršijo tri zgoraj navedena načela ter tudi varstvo otrokove koristi“, da „bi moral v skladu z navedeno sodbo [Conseil d’État (državni svet)] otrok svojo prošnjo za združitev družine vložiti ne devet, temveč 15 mesecev pred polnoletnostjo (ker je mogoče rok devetih mesecev dvakrat podaljšati na podlagi člena 12a(2)(5) zakona), in celo [...] 18 mesecev ali več (če vemo, da devetmesečni rok začne teči šele, ko je vloga dopustna in ko je potrjeno prejetje vseh dokumentov v skladu s členom 12a(2), drugi pododstavek, zakona)“, da „poleg tega če bi bila, tako kot v obravnavanem primeru, odločba o zavrnitvi prošnje za združitev družine predmet tožbe pred Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci), bi otrok bil v resni nevarnosti, da izgubi pravni interes, še preden sodišče odloči o zakonitosti sprejete odločbe“, da „bi lahko v primeru razglasitve ničnosti nasprotna stranka v pritožbenem postopku ponovno zavlačevala, tako da pravica otroka do združitve družine ne bi bila nikoli priznana“, ter da „glede na zgoraj navedeno sodbo [Conseil d’État (državni svet)] [...] (ni prevedeno) z dne 18. oktobra 2016 ni mogoče razlagati tako, da na splošno nalaga, da mora biti pogoj mladoletnosti iz člena 10(1), točka 4, zakona izpolnjen tako ob predložitvi vloge za izdajo dovoljenja za prebivanje kot tudi v trenutku, ko uprava nazadnje odloči o utemeljenosti te vloge“.
10. [...] (ni prevedeno) [Vprašanja za predhodno odločanje, ki jih predlaga pritožnik]
11. V drugem delu pritožbenega razloga pritožnik očita tudi, da je izpodbijana sodba pomanjkljivo obrazložena, saj naj bi bilo mogoče interes pritožnika priznati tudi na podlagi priznavanja njegove povezave z očetom, ki ima dovoljenje za prebivanje v Belgiji, kot razmerja med otrokom o staršem, „tega posrednega interesa pa zadevno sodišče ni preučilo“.

V bistvu trdi, da se v prvotno izpodbijanem upravnem aktu „izpodbija samo razmerje med njim in njegovim očetom kot razmerje med otrokom in staršem in datum rojstva v predloženih dokumentih“, da je bil namen tožbe za odlog izvršitve in razglasitev ničnosti dokazati, da sta razmerje med otrokom in staršem ter zatrjevana starost v resnici dokazana v spisu, in da bi se moralo prvostopenjsko sodišče vprašati o obstoječem posrednem interesu oziroma o koristi, ki bi jo lahko imel od razglasitve ničnosti v zvezi s priznanjem njegovega razmerja med otrokom in staršem, na katero bi se lahko učinkovito skliceval v okviru nove vloge za izdajo dovoljenja za prebivanje, ki bi lahko temeljila na drugi pravni podlagi. Poudarja tudi svoj nematerialni interes za razglasitev ničnosti akta, ki posega v njegov položaj.

Trditve nasprotne stranke v pritožbenem postopku

12. Nasprotna stranka v pritožbenem postopku meni, da pritožbeni razlog ni dopusten v tem, da se sklicuje na kršitev členov 10(1), točka 4, 12a, 39/2, 39/56 in 39/65 zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980, člena 8 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter členov 10 in 11 ustave, ker naj ne bi dokazoval, kako naj bi prvostopenjsko sodišče kršilo te določbe, ter da ni dopusten niti v tem, da se sklicuje na kršitev členov 5 in 8 zgoraj navedene Direktive 2003/86/ES, ker naj se v njem ne bi trdilo, da te določbe niso bile pravilno prenesene v notranje pravo ali so imele neposredni učinek, in na kršitev načela pravne varnosti, ki se uporablja samo za akte aktivne uprave.
13. V zvezi s prvim delom trdi, da se je v skladu z izpodbijano sodbo pritožnik „skliceval samo na presojo prvostopenjskega sodišča“ in da torej, da bi zahteval ohranitev svojega pravnega interesa, nikoli ni trdil, da bi se moral starostni pogoj iz člena 10(1), prvi pododstavek, točka 4, zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980 presojski ob predložitvi vloge za izdajo vizuma, ter da so očitki, navedeni v kasacijski pritožbi, ki se ne nanašajo na javni red, torej novi, tako da naj bi bil prvi del pritožbenega razloga nedopusten. Dodaja, da je presoja ohranitve pravnega interesa za tožbo v pristojnosti suverene presoje prvostopenjskega sodišča in je Conseil d'État (državni svet) ne more preizkusiti, da okoliščina, da se pred Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci) ni sklicevala na pomanjkanje pravnega interesa, ni upoštevana, ker naj bi vprašanje pravnega interesa za tožbo spadalo na področje javnega reda, ter da ni mogoče trditi, da je soglašala s trditvijo, da je treba o starostnem pogoju presojski ob predložitvi vloge, saj naj bi bila v spornem upravnem aktu izrecno navedena samo dejstva, ki naj bi dokazovala namen obida zakonskih določb, „ki ne omogočajo združitve družine za otroke, starejše od 18 let“.
14. Opozarja na določbe člena 10(1), prvi pododstavek, točka 4, zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980 in trdi, da prvostopenjsko sodišče nikakor ne prejudicira odločitve, ki bi jo lahko sprejel organ, niti ga ne nadomešča, temveč da le navaja, da eden od zakonskih pogojev za pridobitev zaprosene pravice ni

izpolnjen, in utemeljeno ugotavlja, da ni pravnega interesa za tožbo, ker naj bi moral organ uporabiti zakonodajo, ki velja, ko odloča, in ne bi smel sprejeti odločbe *contra legem*, ter da je zakon jasen in določa, da je nujno, da samski otrok sponzorja z dovoljenjem za prebivanje „pride živeti“ z njim, preden dopolni starost 18 let, in „ne da sproži postopek pred 18. letom starosti“. Sklicuje se na sodno prakso Conseil d'État (državni svet) in poudarja, da „čeprav zadevna pravica obstaja pred njenim priznanjem, se lahko prizna le, če tujec ohrani to pravico“, ter da „čeprav je izpolnjeval zakonske pogoje, vendar jih ne izpolnjuje več, [organ] ne more priznati pravice, ki je zakon tujcu ne podeljuje več“. V zvezi s prvim delom nazadnje ugotavlja, da Sodišču Evropske unije ni treba postaviti vprašanj za predhodno odločanje.

15. V zvezi z drugim delom nasprotna stranka v pritožbenem postopku odgovarja, da se prvostopenjskemu sodišču, ki je ugotovilo pomanjkanje pravnega interesa za tožbo, ni treba izreči o vsebini trditev pritožnika in da mu ni treba priznati njegovega povsem hipotetičnega interesa, da so samo redna sodišča pristojna za odločanje o ugovorih zoper zavrnitev pristojnega organa, da upošteva tujo listino, ter da gre tudi tu za nov argument.

Odločba Conseil d'État (državni svet)

Zakonodaja, ki se uporablja

16. Tožba, ki jo je vložil pritožnik na Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci), je bila vložena zoper odločbo o zavrnitvi vloge za izdajo vizuma za združitev družine, predložene na podlagi člena 10(1), prvi pododstavek, točka 4, zakona z dne 15. decembra 1980 o vstopu na ozemlje, prebivanju, nastanitvi in odstranitvi tujcev, ki – kot se uporablja v obravnavanem primeru – določa:

„Člen 10(1). Pod pogoji iz določb členov 9 in 12 se na podlagi samega zakona dovoli prebivanje v Kraljevini za več kot tri mesece:

[...]

4. družinskim članom, ki se pozneje pridružijo tujcu, ki mu je že vsaj dvanajst mesecev priznano ali dovoljeno, da v Kraljevini prebiva za nedoločen čas, ali ki mu je že vsaj dvanajst mesecev dovoljeno, da se tam nastani. Ta rok dvanajstih mesecev se ne uporablja, če je zakonska zveza ali registrirano partnerstvo obstajalo že pred prihodom tujca, ki se mu pridružuje družinski član, v Kraljevino ali če gre za družinskega člana tujca s statusom begunca ali statusom subsidiarne zaščite:

- tujemu zakoncu ali tujcu, s katerim ima sklenjeno registrirano partnerstvo, ki se v Belgiji šteje za enakopravno zakonski zvezi, in ki pride z njim živeti, če sta oba starejša od enaindvajset let. Ta minimalna starost pa se zniža na osemnajst let, če je, odvisno od okoliščin, zakonska zveza ali to registrirano

partnerstvo obstajalo že pred prihodom tujca, ki se mu pridružuje družinski član, v Kraljevino;

- njunim otrokom, ki pridejo živet z njima, preden dopolnijo starost 18 let, in ki so samski;

- otrokom tujca, ki se mu pridružuje družinski član, njegovega zakonca ali registriranega partnerja iz prve alineje, ki pridejo živet k njima, preden dopolnijo starost 18 let, in so samski, če ima tujec, ki se mu pridružuje družinski član, njegov zakonec ali registrirani partner pravico do varstva in vzgoje ter otroke vzdržuje, v primeru skupnega skrbništva pa, če drugi skrbnik za to da svoje soglasje“.

17. Sporna odločba o zavrnitvi izdaje vizuma temelji na členu 10b(3) istega zakona, ki v različici, ki se uporablja za obravnavani primer, določa, da „lahko minister ali njegov pooblaščenec odloči o zavrnitvi vloge za izdajo dovoljenja za prebivanje za več kot tri mesece, [...] če je tujec [...] uporabljal neresnične ali zavajajoče informacije ali lažne ali ponarejene dokumente oziroma uporabil goljufijo ali druga odločilna nezakonita sredstva, da bi pridobil to dovoljenje za prebivanje [...]“
18. V zvezi s pravnim interesom za vložitev tožbe pri Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci) člen 39/56 istega zakona določa, da „tožbe iz člena 39/2 lahko na Conseil vloži tujec zaradi kršitve pravice ali interesa“.

Drugi del

19. Interes iz člena 39/56 zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980 mora obstajati v trenutku vložitve tožbe in se ohraniti do izreka sodbe.

Pravila v zvezi z dopustnostjo tožbe, vključno s pravnim interesom za vložitev tožbe, spadajo na področje javnega reda. Vendar čeprav pritožbeni razlog temelji na določbi javnega reda, se je nanj mogoče utemeljeno sklicevati v kasacijski pritožbi samo, če so bila dejstva, potrebna za njegovo presojo, uporabljena v podporo utemeljitve, navajane pred upravnim sodiščem glede zadevnega vprašanja ter jih je navedeno sodišče ugotovilo ali izhajajo iz dokazov, ki jih Conseil d'État (državni svet) lahko upošteva.

V obravnavanem primeru je v sodbi pojasnjeno, ne da bi bilo to izpodbijano, da je bilo vprašanje interesa za tožbo postavljeno pritožniku na obravnavi in da se je ta glede ohranitve svojega interesa za tožbo „le skliceval na presojo Conseil“. Noben od elementov, kot je nematerialni interes ali interes za priznanje razmerja med otrokom in staršem, ki ga ima pritožnik, ki so bili predloženi v drugem delu kasacijskega pritožbenega razloga v zvezi z zahtevo po ohranitvi pravnega interesa za tožbo za odlog izvršitve in razglasitev ničnosti, ni bil predložen sodišču, ki odloča o prekoračitvi pooblastil.

Drugi del edinega pritožbenega razloga je nedopusten.

Prvi del

20. Pritožnik glede dopustnosti prvega dela pravno zadostno navaja, zakaj sta bila po njegovem mnenju z izpodbijano sodbo kršena člena 10(1), prvi pododstavek, točka 4, in 39/56 zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980, pri čemer navaja, da je imel v nasprotju s tistim, kar je bilo odločeno v izpodbijani sodbi, pravni interes za tožbo za razglasitev ničnosti, zlasti ker „morajo biti starostni pogoji iz člena 10 zakona z dne 15. decembra 1980 o vstopu na ozemlje, prebivanju, nastanitvi in odstranitvi tujcev izpolnjeni ob vložitvi vloge za izdajo dovoljenja za prebivanje“, pri čemer se sklicuje na sodbe Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci), navaja očitke glede sodbe Conseil d’État (državni svet) z dne 18. oktobra 2016, v kateri je bilo odločeno nasprotno, ter ugotovitve glede člena 4(1)(c) zgoraj navedene Direktive 2003/86/ES, ki je bil prenesen s členom 10(1), prvi pododstavek, točka 4, zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980, in glede dveh sodb Sodišča Evropske unije v zvezi z vprašanji združitve družine.
21. Poleg tega okoliščina, da se je pritožnik, ki ga je sodišče, ki odloča o prekoračitvi pooblastil, pozvalo, naj pojasni svoje stališče glede ohranitve pravnega interesa za tožbo, le „skliceval na presojo Conseil“, ne pomeni, da ne more oblikovati kasacijskega pritožbenega razloga, ki temelji na tem, da je bil z izpodbijano sodbo kršen pojem pravnega interesa za tožbo, ki spada na področje javnega reda, saj je Conseil d’État (državni svet) pristojen, da preveri, ali ni bil z izpodbijano sodbo, v kateri je bilo razsojeno, da je tožba nedopustna zaradi pomanjkanja pravnega interesa, kršen pojem pravnega interesa iz člena 39/56 zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980, ter ker s tem s svojo presojo ne nadomesti presoje sodišča, ki odloča o prekoračitvi pooblastil, temveč presoja o zakonitosti izpodbijane sodbe.

S tega vidika je prvi del pritožbenega razloga dopusten.

22. V skladu s členom 10(1), prvi pododstavek, točka 4, zgoraj navedenega zakona z dne 15. decembra 1980 se pravica do prebivanja za več kot tri mesece prizna naslednjim družinskim članom tujca, ki mu je priznано ali dovoljeno prebivanje v Kraljevini za nedoločen čas: „njunim otrokom, ki pridejo živeti z njima, preden dopolnijo starost 18 let, in ki so samski“. Poleg tega mora v skladu s členom 12a(1) istega zakona „tujec, ki izjavi, da se je v enem od položajev iz člena 10, svojo vlogo vložiti na belgijskem diplomatskem predstavništvu ali konzulatu, pristojnem za kraj njegovega stalnega prebivališča ali prebivanja v tujini“, odstavek 2(3) iste določbe, kot se je uporabljal ob sprejetju prvotno izpodbijanega upravnega akta, pa določa, da mora uprava svojo odločitev sprejeti v predpisanem roku, in sicer načeloma „v šestih mesecih po datumu predložitve vloge“.

23. Člen 10(1), prvi pododstavek, točka 4, zakona z dne 15. decembra 1980 torej podeljuje pravico do združitve družine tujcu, ki izpolnjuje pogoje iz navedene določbe.

Za odločanje o prvem delu pritožbenega razloga je treba ugotoviti, kakšne so zahteve prava Unije, zlasti zgoraj navedene Direktive Sveta 2003/86/ES z dne 22. septembra 2003.

Člen 4 navedene direktive med drugim določa:

„1. Države članice na podlagi te direktive in v skladu s pogoji, določenimi v Poglavju IV in členu 16, dovolijo vstop in bivanje naslednjim družinskim članom:

(a) zakoncu sponzorja;

(b) mladoletnim otrokom sponzorja in njegovega zakonskega partnerja, vključno z otroki, ki so posvojeni v skladu z odločitvijo pristojnega organa v državi članici ali odločitvijo, ki je avtomatično izvršljiva zaradi mednarodnih obveznosti navedene države članice ali jo je treba priznati v skladu z mednarodnimi obveznostmi;

(c) mladoletnim otrokom, vključno s posvojenimi otroki sponzorja, če ima sponzor skrbništvo nad otroki in te otroke vzdržuje. Države članice lahko dovolijo združitev otrok, za katere je skrbništvo deljeno, pod pogojem, da drugi skrbnik za to da svoje soglasje.

(d) mladoletnim otrokom, vključno s posvojenimi otroki zakonca, če ima zakonec skrbništvo nad otroki in te otroke vzdržuje. Države članice lahko dovolijo združitev otrok, za katere je skrbništvo deljeno, pod pogojem, da drugi skrbnik za to da svoje soglasje.

Starost mladoletnih otrok, omenjenih v tem členu, mora biti pod mejo polnoletnosti, ki jo določa zakon države članice, in ne smejo biti poročeni.

[...].“

V zgoraj navedeni sodbi z dne 12. aprila 2018, A in S proti Nizozemski (C-550/16), je Sodišče Evropske unije v zvezi z vprašanjem, v katerem trenutku je treba presoјati starost begunca, da se lahko šteje za „mladoletnega“ in ima lahko torej pravico do združitve družine iz člena 10(3)(a) Direktive 2003/86/ES, odločilo, da „[je treba č]len 2, *initio* in (f), Direktive Sveta 2003/86/ES z dne 22. septembra 2003 o pravici do združitve družine v povezavi s členom 10(3)(a) te direktive [...] razlagati tako, da je treba za ‚mladoletnika‘ v smislu te določbe šteti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki sta bila ob vstopu na ozemlje države članice in ob vložitvi prošnje za azil v tej državi stara manj kot 18 let, vendar sta med azilnim postopkom postala polnoletna in jima je bil nato priznan status begunca“.

24. Obravnavana zadeva ni podobna sporu o glavni stvari, v katerem je bila izrečena navedena odločitev Sodišča, zlasti ker ne gre za združitev družine mladoletnika, ki mu je bil priznan status begunca, in ker je v obravnavanem primeru za sprejetje odločbe predpisan rok, tako da pravica do združitve družine ni odvisna od „od večje ali manjše hitrosti, s katero [se] obravnava prošnjo“ (točka 55). [...] (ni prevedeno)

IZ TEH RAZLOGOV JE

CONSEIL D'ÉTAT (DRŽAVNI SVET) ODLOČIL:

Člen 1

Postopek se prekine.

Člen 2

V skladu s členom 267, tretji odstavek, Pogodbe o delovanju Evropske unije se Sodišču Evropske unije predloži to vprašanje za predhodno odločanje:

„Ali je treba člen 4(1)(c) Direktive Sveta 2003/86/ES z dne 22. septembra 2003 o pravici do združitve družine, po potrebi v povezavi s členom 16(1) te iste direktive, razlagati tako, da zahteva, da so državljani tretje države, da se lahko štejejo za ‚mladoletne otroke‘ v smislu navedene določbe, ‚mladoletni‘ ne samo ob vložitvi vloge za izdajo dovoljenja za prebivanje, temveč tudi v trenutku, ko uprava nazadnje odloči glede te vloge?“

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)